

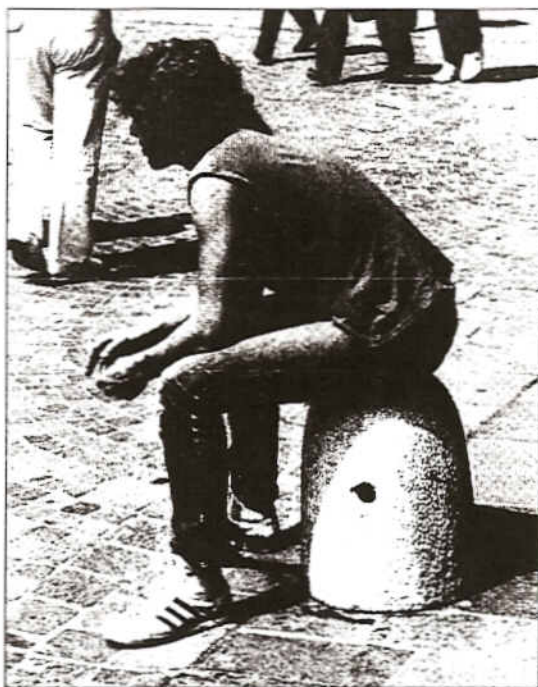
LA POR, SEMPRE LA POR

Jordi Dalmau i Ausàs

Vam quedar de marxar dissabte a la matinada cap als Aiguamolls de l'Empordà. Hi anàvem a mirar ocells. Amb nosaltres dúiem el sac de dormir, una mica de roba, menjar, tres llibres, els prismàtics, la documentació i alguns diners pels imprevistos. El matí d'aquell dissabte va transcórrer segons els nostres plans. Havent dinat, vam anar a una llacuna on ens havien assegurat que hi veuríem una espècie molt maca. I així fou. Però en tornar al cotxe, ens va caure l'ànima als peus. A mi se'm va encongir el cor. Ens havien forçat el pany i ens ho havien pres gairebé tot. Mentre nosaltres miràvem becadells, xarxets i altres ocells, algú ens robava l'equipatge. La primera reacció va ser calmar-nos per fer memòria del que dúiem a les bosses de viatge. La segona fou intentar despertar-nos del malson que crèiem estar vivint. La tercera es va allargar tota la nit i fins l'endemà: pair-ho.

Per què ens ho havien hagut de fer això, a nosaltres? Una profunda tristesa em va envair el cor. El que més greu em sabia era haver perdut un tapaboques de llana del meu avi. També em vaig sentir agredit, ofès i desemparat. Els diners no van complir la funció que els havíem assignat. Ens n'havien pres uns quants, però amb els que ens quedaven no podíem, òbviament, esmenar l'imprevist de què havíem estat víctimes. Unes hores després, vam sospesar fredament la magnitud del robatori. A cadascú ens havien pres coses diferents, així és que ho vam compartir tot: abríc, teca i pena. Va ser quan vam

expressar els nostres sentiments més profunds que tot va prendre un altre caire. Va arribar un moment que no pensàvem en el que havíem perdut, sinó en el que conservàvem. Vaig comprendre, tot d'una, el salm que diu "El Senyor és el meu pastor, no em manca res". Va caldre'm patir aquest imprevist tan contrari per confirmar-me que allò que de debò omple és l'Amor i la Vida. Ens vam adonar que podíem prescindir del que ens havien robat. Podíem viure sense tot allò. Ja no teníem, ara només érem. Qui menys té menys pot perdre, i això sí que dóna seguretat. O potser dóna Pau. No havíem pres mal i a casa estaven bé, aleshores de què ens havíem de preocupar? Vam relativitzar molt

Qui menys té, menys pot perdre.

Ja no teníem, ara només érem. Qui menys té menys pot perdre, i això sí que dóna seguretat. Ens quedava la Vida i l'estima dels i pels nostres, i això sí que compta.

els béns de consum, però no com fèiem sempre, asseguts en un cafè i sabent-nos-en propietaris, sinó estant-ne mancats, i no pas perquè sí. "Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res". Ara ho entenien. Ens quedava la Vida i l'estima dels i pels nostres, i això sí que compta.

L'endemà ens truquen de Boadella i ens diuen que han trobat les nostres bosses amb tot a dins. Fins i tot els diners. No s'entén. Hi ha lladres, però encara hi ha més persones de bona voluntat, persones nobles, persones humanes. Els lladres? encara hi han perdut més. Rancúnia? em sembla que no.

Tot plegat, va ser un cap de setmana important, molt important. De fet, potser va ser un Advent abans d'hora. Potser va ser un Nadal anticipat. I és que encara vam estar de sort, ves què us diré, perquè Jesús va néixer de cop entre nosaltres.